

Pomha j Bóh!

Sy-li spěval,
Pilnje dželaš,
Strowja se
Swójbny statok
A twoj swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Cerstwosé da.

Njeh ty spěval
Swérne dželaš
Wśedne dny;
Dzén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes mana
Njeh ói khmans
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew ce. P

• Sserbske njedželske lopjeno. •

W Budyschinje, 2. dezembra 1923.

Budawa ſo kóždu ſobotu w Smolerjez knihiczsischezerni a płači na měkaz 5 slothch pjenježlow.

1. advent.

Jer. 31, 31—34.

To nowe lěto zyrkwinie nětk pschishadža, ſo wjeſelcze! Nasch král dže, tuž ſo ſradujmę, tiž jeho wumóženi ſmę. Tu widzis̄ a blychis̄ hnydom, ſchto hwoj. adventski čaž hze. Wón njecha jenož, ſchtož ſo w rjenis̄ch a lózis̄ch čažach jako k njemu blyſchaze ſwuczenie waschnja a pocžinkí wobhlađowasche, ſo bychū ſo iſtov ſapocžale hodowne pýſchic̄, ſo bychū w domach nasche ſtare, lube adventske a hodowne kherluſche ſaklincžale, ſotrež po žadanju wěſtých ludzi najradſho njezměle wjazy klincžec̄, kaž rjenje to wſchitko je a bě, jačo my hyscheze džecži běchmę, kaž lubjerad to ſame wjeſele tež naſhim džecžom popſchejemę, dha tola dawno hyscheze njeje wſcho, haj by bylo mało doſč. Horjela naſpominjene ſłowo Bože nam wjele wjazy praji: Ja chzu, praji tón ſenjes, ſi Israelskim a ſi Judžinym domom nowy ſlu bſzinič. Proſeta je ſbožowny, ſo ſmě ſwojemu tež, kaž my ſmę, hubjenemu ludu lepschi pýſchichod wěſtēzic̄, jeli ſo ſo po ihm ſložuje. Schto budžis̄he haſle k dopjelnjenju prajit, budžis̄he li jo docžakal? My mamy dopjelnjenje, nočzemę ſo nad nim wjeſelic̄? To hze nětko luby, ſwjavath adventski čaž ſažo dozpic̄, ſlub mjes Bohom a nami dyrbi ſo wobnowic̄. Ale k ſlubej blyſchataj pſchezo dwaj. Schto pomha, hdyž Bóh hze a my nočzemę?

Advent hze ſlub mjes Bohom a nami wobnowic̄!

1. Bóh praji: Ja chzu, a ſo 2. tebje a mje krucze prascha: Chzech ty tež?

Hlej, čaž pſchindže, praji tón ſenjes, w lotrymž chzu ſe Israelskim a Judžinym domom nowy ſlub ſčinič. Njeplacze-

ſche starý ſlub wjazy? Nježeržesche ſo ſzanno Bóh wjazy jeho wistawokow, abo tež ſtvojich ſamžnych ſlubjenjow? Wón tola wěſce džerži, ſchtož ſlubi. Abo njeplacžachu Bože džefzacz ſaſnjow wjazy? A wone maju tola tež dženža hyscheze, haj maju wěčnu plaežiwoč. Wěz ma ſo tak: Dyrbi-ſi ſlub wobſtač, mataj ſo wobaj, ſotrajž jón ežinitaj, jeho wucžinjenjow džeržec̄. Starwiny Israelskeho a Judžineho doma pak ſu ſtatwiny wobſtaſneje nježtverý. Kaž husto ſtejeſchtaj taj dwaj ſamaj, ſotrajž po prawom hromadu blyſcheshchtaj. Hórje hyscheze bě, ſo bě lud, dokež njebe ſa Boha, pſcheziwo Bohu, ſi njeplacželom Božim ſwiaſanym. Schto je lud wot teho měl? Kaž czežke domachphtanja ſa to czeřip! Runje hdyž ſebi Feremiasowý čaž wobhlađamę, tehdy tež lud na Bože ſłowo njepožluchasche, njemějeſche wuschi ſa jeho wulku ſmilnosć, ſi ſotrež jón wabjeſche, haj poſtorkowasche ſo na Bosy pſchi wſchech naſomianjach a warnowanjach proſetų, a hlej, tuž pſchindžehu njeplacželjo ſe wſchitlich stro-ſtow, a Feruſalem ſi templom bu ſničeny a lud do jatby wotwiedzeny. Tak ſo nježtvera Israelskeho a Judžineho doma ſe ſahubu ſkónczi. Hacž je ſo to jenož jónkróč ſtało? Hacž je dženža hinač? Kaž husto je Bóh w ſtatwinskiach naſchego luda a tež w naſhim ſiwijenju ſamlutki ſtało! Wulke, kražne čažy je naſch lud poměl, w ſotrychž Bóh kaž widžomnje ſa njón wuſtuſowasche a běſche jemu tak bliſko, ſo by ſo tak rjez hodžak ſe rukomaj pſchimac̄, hdyž tež jich wjele wjedžesche: Bóh je pſchi naž tudh, hdyž tež wylšanju ſamo dóndže: Tón ſenjes je wulku wěz na naž cžinič. Bóh potajkim chysche ſi nami býč. Ale ſak my? Naſchego luda ſtatwiny wo wjele ſtomžených ſladnoſčach rěčja. A ſtatwiny twojego a mojego ſiwijenja niz mjenje. Hdyž býchmy wjedželi, ſak husto je Bóh pſchischoł, ſo by ſlub

s nami sežiniš abo jón wobkručíš abo wobnowíš! To njebědu jenž te wulke hodžinki w našim živjenju na pšch. na konfir-mazijskim abo werovalskim dnju, to běchu tež bôle wschodne ho-džinki, haj kózda hodžina bě s pschipowědarcku jeho žwery, kózde jenotliwe dychnjenje bě a je s dopokasom, so je wón žwerny. Našch khěrlusč dyrbi tón bhez: Haj woprawdze ty, Božo, tudy žwój žlub mi žwéru džeržaš kž! Bóh móže naž i žwérje nušowacž, kaž je Israela a Šudu mušowak. Nako ho taj njechaschtaj ſhibowacž, wón jeju ſlama. To mamy ſebi tež my Šserbia a Němcy pſchezo ſ nowa prajicž. Ale njeje pſchezo čaž žudženja, tež dženža niz, je wjele bôle hnadtch čaž: Chzu nowy žlub ſ wami ſežinicž, praji Bóh. Nowy žlub ſežini Bóh i Křiſtukom něhdý, wón čini jón tež dženža. Njejhnič to hýčče ſpósnali? Mózemh ſ zylka bjes Jeſuha bhez Njewoła zylk našch nětežiſhi čaž: Wobročče ho ſe mni, pomham wam? W Jeſužu ho dopjel-nja, ſchtož Jeřemias naſala widžeſche: Ja chzu jich Bóh bhez, a woni budža mój lud.

Chzemh pač my jo tež, to je khutne praschenje. Pſchetož wo-wolu ſo ſa naž jedna. Prjedy běſdě to trochu hinal. Na ſamejntných taſlach bě ſalon starého žluba pižaný; krute a ſymne laž taſle běchu tež ſalonje ſame. Dyrbiſch a njedyrbiſch, wone praja, a běda temu, kž ſo jich njedžerži. W starém žlubje knježi duch mož a tehodla tež bojoče. Nako wulki ſteji Jeřemias we-rjedže mužow Božich ſ tym, kaž nam nowy a woprawdžitý žlub Boži ſ cžlowjekami rýžuje, zyle nowe wulkadowanje teho nam poda, ſchtož dženža nabožinu mjenujemh. Kaž ptaczki čaž pu-čowanja do cžoplischich krajinow ſame wobkredžbuja a ſedma hdy ſymsku domiſnu mižmu, tač je tež cžlowjek ſe ſte ſacžucze wo-tym pſchinarodžene, ſo je ſ Bohu cžehnjeny a wabjeny, a wón trjeba jenož na tole pſchinarodžene cžehnjenje žwojeje wutroby požluchačz. Maž, lubi Šserbia, pſti ſym na to dopominam, ſchtož našch Sejler ſpěva a ſchtož njech je tu naſpomnjene ſym, kotsiž jo njeſnaja, a ſ nowej luboſči ſym, kž jo ſpěvaja:

Ha widžu-li ptaczata čahnečz,
Hdyž lisežových žolciž ſo ſchtom,
Chze myſlicžka ſobu ſo krančez,
We hwěſdachy pač pyta žwój dom.
Ha widžu-li mróželaw čahi
Kaž konty pucž pod njebjom jěčz,
Hdyž luſta je plowa, haj nahí,
Chze myſlicžka ſchidla tež měčz.
Ha widžu-li ſ ſemi ſo nižicž,
Spacž květku tu požlednju hicž,
Chze myſlicžka ſ hwěſdam ſo bližicž,
Tam poſkoja žorleſchko píčz.
Hdže, myſlicžka, ſtatok žwój ſtajiſch,
Ty njeměrna podróžniza?
Tam horkach, tam ſ radaježu prajisč:
Nět, nět ſym ja ſpožoena!

Najle to pobožne myſle a ſ temu rjane ſynki naſchego Kožoro-wego hloža! So bych u wchitzy Šserbia je ſebi pſchizwajili! So bych ſe žwojathym adventskym čažom ſ najmjeňsha ſnutſkne čažy žudženja ſa našch lud žwój kónz měle, ſo by lubi Šbóžnik wjazh ſtoržicž njetrjebal: Wy ſcže nožžli! Ja chzu žwój ſalon do jich wutroby dacž a do jich myſle ſapižacž. Sažo je nam ta w Křiſtužu a ſ nim dopjelnjene. Se žwojim žwojathym živjenjom, ſe žwojej požluſhnoſću hacž do ſmjerče ſteji wón blyſtežitý pſched nami, a my, kotsiž jemu pſchizluſhám, nje-móžemh hinal hacž ſo ſa nim ſhodžimy, niz nušowani, ale ſe žwobodnym čerjenjom wutroby, ſ nušowanjom žwobodneje, džakneje luboſče taž wužobnizy: Luboſč Křiſtužowa naž pſchihnuči: Možno wſhac̄, ſo njeſku dawno hýčče wſhitzh

ſvali i tutej žwobodže džecži Božich, ale to dyrbjal kózdy ſpósnacž, ſo ſo tu wo jara wulki poſtup noweho žluba pornjo ſtaremu jedna, a ſo je to wulke ſboža ſa naž. Ké temu žlucha nětko jenož kruta wola: Knježe, twoju wolu činju radh. Rady, to je hłowna węz a je kruth nadawč: Mój lud dyrbicze bhez, jako tajki dyrbieze tež ſo wschodžom a ſtajne wopokaſacž, njezměče niſomu druhemu pſchizluſhacž a ſa nicžim druhim ſtejcz. Schtož chýl přečz, ſo i temu hičče wjele pobrachuje, prjedy hacž budžemh žwyczi ſudž Boži, hacž budža naſche domy Bože domy, a budže naſche zylke živjenje měſhniſte, kralowſke? To krutu wolu i temu móže ſebi Bóh Knjeſ ſadacž. Wón chze naſch Bóh bhez, tuž chze-my my jemu tež žlužicž, jeho žwéru ſe žwéru mytowacž, a to runje nětko w tychle roſhodnych čažach. Naſch Bóh budže wěſče hížom ſ tým ſpokojom, hdyž dobrū wolu mamy. Ké dako-njenju teho, ſchtož chzemh, nam knjeſ a kral adventski ſ wěſtoſcu dopomha.

Nan ſo w žwécze ſtjehče, pſchirndž, o Jeſom Křiſcie! — Nět ſ nowa podam, Božo, tebi čelo a dušu i woporu. Šwječ moju wutrobu ſam ſebi a daj, ſo žwerny wostanu. Hamjeń. M. w B.

Adventsli ſerlusč — ſe ſerb., „Spěvarſkých“*)

Hlás: Nět' dobru nōc ja dawam atd.

Kak powitam ja tebje, mój Jezu najlubši! Kak zapom-nju ja ſebje a česć wſu da-wam ēi? Mój Jezu, swěć mi z hnadu, zo tebje lubo mam; mój Jezu, daj mi radu, zo tebje khwalbu dam! —

2. Twój Zijon tebi palmy, hdzež ty dzeš, naſcele; chcu ja pak ſpěwać psalmy a rjenje khwalić ēe. Njech wutroba ēi kćeje a njech ēe lubuje! Hdyž ju dze luboſć zbrje, wšak wona česći ēe.

3. Ty mi ſy ſwěru pomhał ze wſeje žałoſće, mi čelo z dušu wumohł ze wſelkej ſtysknosće. Ja běch wšak prawo zhubił wſo k twojom' kraleſtwu; ty ſy pak hnadu ſlubił, mi pomhaš k živjenju.

4. Ja běch přez čerta jaty, ty ſy mje wukupił; ja běch do hańby daty, ty ſy mje wučiſcił; mje wobohačiſ jara, zo wjacy njetrjebam. Što je, ſtož mje tu ſtara? Dosé mam, hdyž tebje mam!

5. Če njeje ničo hnało do mojoh' hubjenſtwa; wſo bohatſtwo je mało, to luboſć dokonja. Hdyž ſwět bě cyły panyk do wulkej' žałoſće, ſy z njeje ty jón ſeahnyk! Ow, ſtó to wureči?

6. To piš ſej do wutroby, ty zrudne ſtadleško! Hdyž

prińdzeš do zrudoby, ty z tym dze troſtuj ſo! Ach, budž ty jeno měrny, twoj Knjez ēi blizko je! Wón pomocník je ſwěrny, ēe z hnadu troſtuje.

7. Što ſtaracé ſo nětko, wy tyſne wutroby? Wšak dostańeče wſitko wy z jeho pomocy! Wón prińdze z po-nej hnadu, je połny luboſće; wón wobara wſom' padu, wſu žałoſć zahnał je.

8. So njestróžce přez měru wſech waſich hréchow dla; wſe přikryła wšak ſwěru je luboſć Jeſuza! Hlej! k hré-nikam wón při'dze a zbóžnosć chce jim dać, zo ničo dobre nihdze njezměja pa-rowač.

9. Wy njetrjebače rodžič wo njepřečelsku zlōſć; waſ Knjez was budže wodžič, wam pomhać krasnje dosć; wón jako kral wšak hnady wšon njeměr pobije a njepřečelov rady wſe mócnje začisnje.

10. Wón prińdze k ſwět-nom' ſudu wſech njepokut-nych dla, ze žohnowanjom k ludu, kiž jeho Ducha ma.

— Pój, Jezu, naſa jasnosc, a wjedź naſ ſe ſwěta! Ach, daj nam ſwoju krasnosć, naſ dowjedź do njebja! —

*) Formalne (po možnoſći) porjedzeny.

Zvřej a ſtat.

Wo ſakſkim notnym ſalonju wo dohodach ſ ſakſkých ležomno-ſčow, kotrež dyrbi, laž to nětcole rěla, wst 1. říjobera 1924 pła-cicž, knježi po wſchém ſdacžu hýčče wjele njejaſnoſće, tež mjes wſhodnymi ſastupjerjemi. Tuž by muſne bylo, ſo by ſe tu

jažneje rošprawih w nowinach abo njedželskich lopjenach, tež herbskich, podalo wot tych, kotsiž tutu zyku macžisni wobknježa a wo njej — je no stronzy nježudža. S tym by jim ich wjese pomhane bylo! Tu jenož tole: Wono njeje wucžinjena wěz, so tutón sakon s 1. oktobrom 1924 mož dostaňe! Wono njeje tak, so by wožada, kotsiž ma wjazh ležomnoſčow, pod tuthm salonjom njemohla dohody ſwojeho fararja ſvjescz! Wono tež njeje tak, so njemohla wjeticha wožada, kotsiž ma na psch. sa 2 farſkej městnje — wjetich ležomnoſčow, ſvojimaj fararjomaj to dacz, ſchtož bychtaj na dohodach měloj, dokelž nježudže ani jedyn s njeju wjazh prozentow dohodom dostaňe hacž něhdž farar někakšeje druheje wožady, kotsiž nima žanhch abo tola jenož malých ležomnoſčow! Ta njespojnoſč s tuthm

lonjom a to njeſchelſtvo pſchecžiwo njemu wutrijeva ſo bohužel tu a tam ja to, so jón ſatadžewajo wožobinske pſchičiny a winy, ſa ſamotwjenje bjeru ſa ſkomdženja a njedostatki we ſastaranju wožadneho živjenja. A tola w tu ſhwili dozyla hischče njeplaczi a hacž ja ſeto, je hischče zylo njevěste.

Bles Boha na ſwěcze.

Spíšala Kristina Roňová.

(Poſractwianje.)

Ale bě hido pſchewulki; do ſchule býchu jeho w ſymje ſedy pſchijeli, a čítanie — to dyrbi tola jara czežka wěz býč. Tu myſlesche ſebi: „Hdyž nje ſenjeſ Jeſuſ — njemóžeſche jeho wjazh tak krótka „Jeſuſ“ mjenowacz! — pſcheko ſhyschi, chzu jeho prahvej a Wón mi pomha!“

Klafny ſo, ſtykny ruzh a hladasche tam, hdžž bě ſenjeſ Jeſuſ woteſchol a proſchel: „Da ſym tajki hluhy hólz, ſenjeſe Jeſu; Ty to wěſch. Ani čítacé nje nježku naučili! Do ſchule njebychu nje wěſče pſchijeli, dokelž ſym pſchewulki, tuž proſchu Tebeje pěknje, poſczel mi někakſho dobreho člowjeka, ſo by nje čítacé naučil, ſa bých mohl wſchitko wo Tebi naſhonicz!“

Martinko wěrjeſke, ſo je jeho ſsyn Boži ſhyschal a ſo jeho wěſče wužlyſhi. Na to ſebi njeponyſli, kaž mohlo ſo to ſtačz; wón jo wěrjeſke a bě radostny. „Tež ja budu ras Nowy Salón ſenjeſa Jeſuſa čítacé! — Haj, ja budu jón čítacé!“

V.

Jaſo ſo Martinko ſchitwórtk wjecžor ſ hór wróczji, pſchinjeſe hajníkowej ſurjazh ſorb. Býchu tam pola njeje žony ſhromadžene, ſebi powjedajo, ſo ſu dženža poſhovali Bręſowanez Hanu a ſo budže jeje malý Jožko dyrbjecz po proſchenju ſhodžicz, jeli ſo jeho žana ſa hužarja njevoſmje. Martinko ſnajesche žonu a tež jeje hólza; býdlesche na podrōžniſtwje; bě ta porjadna žónſka. Bě ſo pſched 10 lětami wudała do Budapeſta na murjerja; jaſo bě jeje muž tam ſniesbožil, je ſo ſ hólčkom do narodneje wžy wróczila. Bě ſo na dželo ſhodžo žiwila a, njech běſchtej tež we ſhudobje živej býlej, je tola hólza hido wot pſateho lěta do ſchule ſkala. —

Martinko bě hólza žel. „Wón je tež tajki ſajkiz ja! Hdyž mamiczki wjazh nima, poſczelu jeho po proſchenju; abo woſmu jeho ſ hólčom, a wón ſabudže, ſchtož je w ſchuli naučnýl, a njebudže, hdyž wotroſče, nicžo wjedžecz runje kaž ja!“

Kóždy dženž dyrbjesche ſebi Martinko na Jožka myſlicz, a dženž a bôle bu jemu jeho žel.

Tu ſo ſobotu wjecžor na dobo čiſtý ſwobolela a džesche i domej wježnanosty. Wježnanostowa ſtejſche runje na dworje.

„Ty pſchindžesche, kaž by chył pſchipowjedanje ſkazacz, Martinko! Hdžž ſy ſo to nastajil tak woſhotowm?“

„Jenož ſ wam, četka! Je wujl domach?“

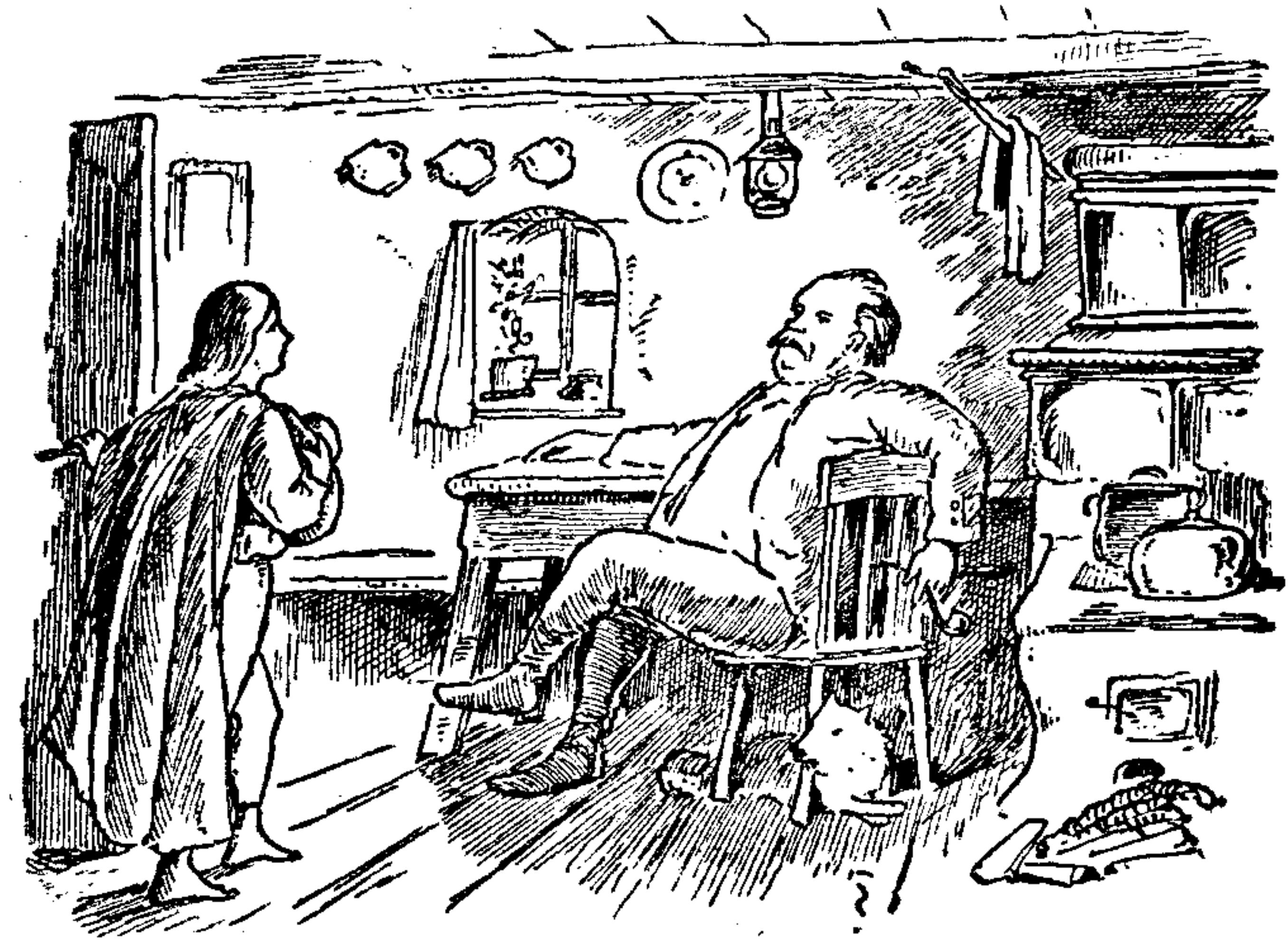
„Schto maſch ſ nim? — Euro poj ras ſem! Martinko je wjehiſhok ſtoržicz!“

„Kaž to?“ wotmoſki wježnanost ſ pſchitwařka.

Njebohi wježnanosta bě byl ſuheje poſtawý, tutón pač tolſty jako buk. Šawola Martinka do ſuchiny.

„Nó, ſchto ſy nam dobreho pſchinjeſl? Witaj a ſydn ſo!“

„Džakuju ſo pěknje. Móžu wſchial tež ſtejcz.“

„Pſchindžesche na žony ſkoržicz, ſo eže derje doicž njeſtaraju? — Abo chze ſo czi khěžka ſyphneč? — Abo ſy ſtuwu ſhubit?“

žortowasche wježnanosta a mějeſche ſwoje wježele na tym, ſo ſo Martinko hacž do wuſchow ſaczerwjeni.

Škoržicz, a to wón, Martinko, na žony? Wěrno wſchal bě: někotre ſu jemu dawale wjazh wody hacž poliwi a pomaski tak eženke, ſo móžesche wěžu pſches nje widžecz! Ale wo tym njeby hacž do ſymereče ničo na nje prajit! Býchu tola ſa to ſažo druhe bôle miloſciſtwe, dawachu jemu telko, ſo móžesche ſebi něſto ſa pſchichodny džen ſhovacz.

„Njeſhym pſchischoł ſkoržicz!“ wotmoſki ſprawnje. „Mam tola, džak budž Bohu, ſo móžu ſo najěſc!“

„A ſchto to potom?“

„Eſym pſchischoł ſo wopraſhacz, ſchto chze gmejna ſ Bręſowanez Jožkom činieč.“

(Poſractwianje.)

S blifka a ſ daloka.

— Š Drježdjan. Nježelu, 2. adventa pop. 1/4 hodž. ſo w kſhižnej zhrkwi w Drježdjanach ſažo Boža ſlužba ſ předowanijom a wudželenjom Božeho wotkaſanja w naſchej ſubej māczeřnej rěči wotměla. Šsnadno naž tež herbski Drježdjanſki ſhor ſe ſpěvem natwari. Boža ſlužba je wožebje wažna, dokelž ſu 75 lět wot ſaloženja herbskich ſemſchow pſches njeboh ſenjeſa fararja Jakuba ſ Budyschina ſajſchle. Schtož ma wotpohlad, we bližſhim čaſu ſwojich ſnatych w Drježdjanach wopýtacz, njeh ſwój wopýt tak poſoži, ſo móže ſ nami naſche jubilejne ſemſchenje ſwjeczicz. Předawanje ſměje farar Domaschl ſ Buděſez. Šserbſke ſpěvatſke maju ſo ſobu pſchinjeſc, dokelž ſo khěrlusche wjazh nječiſhčza.

— Š ſerbſke ſpěvatſke. Dželaczerjo na nowym wudawku herbskich ſpěvatſkich ſo ſchitwórk po 2. advencze w Budyschinje w ſerbſkim Dmoje dop. 3/4 10 ſeňdu. Kóždy je witany. Wožebje ſo ſobudželaczerjo ſ předavatſkeje konferenzy wo wopýt a pilne ſobudželo proſcha.

— Š Holbina pižaja nowin, ſo ſu tam wot ſermuſche ſem i porjadnym ſwonjenjom na nježelach a ſwiatych dnjach laž wſchědne dny ſastali a to tehodla, ſo býchu ſutovali. Tich wjese ſobjarowasche, ſo ſo wjazh ani ranu ani poſodnjo ſe ſlakanju njeſwonjeſche. Někto ſtaj dwaj młodaj wožadnaj dobrovolnje ſwonjenje na ſo wſakoj, tak ſo ſo w Holbinje někto ſažo nje-

bješki a wschodny dženj porjadnje swoni. — Tak někotry, kotrž tole čita, znadž praji: „To wschač pola naš tež skoro hinač njeje, mjenujž, so žo porjadnje wjazh njeswoni!“ Hacž móže kóždy, kotrž tak skorži, k tomu něskto podobne dodacž, kaž to s Holbina čitamž, mjenujž, so młodžina wupomha. Bojimy ho, so niz. — Rosmyhl žebi ras zyku wězku trošku! Dyrbisch i tomu bónicž, so to něskto srudne a — so nimale pschezo wožada a wožadni na tym wina, a to tehđola, dokež so na wopacznym městnje lutuju, hdž se swonjenjom a pschebiwanjom fastawaju, njenamakaršchi dobrowolnych swonjerjow. Nima-li jena wožada wopravdze telko samoženja a krédkor, so by žo swonjenje sdžeržalo, — a njejšu tu dobrowolni abo tola tuni swonjerjo, derje, potom njech to placži. Ale kota wožada je to tajka khuda? A kota wožada che žebi psched žwojimi potomnikami wobhvědežicž, so njeje jej swonjenje wjazh telko hódne bylo, so by sa nje s najmjeñšha dawč, měrnemu časnej p'chimérjeny, swjedka? Wo wopory ho tu do zyla njejedna, s najmjeñšha w naschich ratařskich wožadach niz! A tola dyrbja křesčijenjo tež k woporam — p'shemih: k woporam — sa Boži dom, sa wožadu, sa Šenjewou zyrkej hotowi býč! Pschirunaj w Sassej zyrkevinh dawč na p'schissad! P'schi wjehch 300 000 000 njeje tež hromadže s dawkom sa 1922 lětža sběranym tak wulki, kaž porjadne dawki na p'sch. s lěta 1912, Tuž, to njeje žane lutowanje, donič s najmjeñšha njejšm telko činili, kaž předy w měrje! A potom: čehu dla dyrbi Boži dom, Boža žlužba, nutrnošč, modlitwa — a tak na wjehem pozledku njejšmijertna duch a Boh Šenjew kam ton býč, hdžez sapocžnjem lutowacž!? Šda žo nam tola, jako by žo tu — mjenujž s luboſežu, s wěru, s džakom k Bohu a je staranjom sa dušchu a jeje sbožu — dawno hižo a wjaz hacž pschejara lutowało we ludu a wožadach! Boju žo, so ras nashe džecži a džecžidžecži na naš spominaju runje tajkeho lutowanja dla

s holoſcu a s hanibowanjom, znadž žamo s wobſkoržowanjom. — A njeſutuje ho to tak jenož pschi swonjenju, tež pschi druhim hdž wožadu lutuju, njewobžadživšchi swoje farske měſtna abo farsarjow s farskeje žlužby do druheje puschrčivšchi, lutuju na wopacznym městnje, ihiba so wožadom — kaž to pak skoro jenož tam móžno, hdžez žmeho abo jenož maleho lehňstva maju — wopravdze móžno njeje, dokhody swěsežicž. Zyrkine, wožadne, nabožne živjenje schloduje, dokež njeje porjadneho fastaranja, — a někole dyrbja to tu hishcze porjadniſcheho a wobſcherniſcheho duschtovpastyrſkeho džela býč! — A tak schloduje křesčejanske, nabožne smyžlenje, schloduje wožada, wožadni, lud. A tola dyrbja to runje natwopak býč! Požyhajecž dyrbjajo žo nabožne smyžlenje, pschisporjecž žo živjenje dobrých p'czinkow w ludu! Po tuthym pucžu jeniczky hishcze je móžno, naſhennu ludej wumozjenje a nowe sbožo a tak tež nam! — A tež tu placži pow'chitowanje to, schtož bu předy prajene: Dolhož nječzinim telko, kelsk w měrje, — a to žo skoro nihdže nječzini! — nježměny tola wo woporam a čezach rěčecž, w ratařskich wožadach niz a w druhich tež niz. A žamo, hdž něskto wjazh žmih činili, hacž w měrje, njejšu to pschezo hishcze „wopory“. Wopor, to je to, schtož wot nusneje potrjebnoscje dasch. Esu wožadu a wožadni, kotsiž to činja! Prjedy hacž pak schtož tuto wožebne žlužba „wopor“ na žwoje dawania a skupi načoži, njech je dwójžy pruhuje. A tola dyrbji mi wjehitzh i woporam hotowi býč, k woporam sa zyrkej Šenjewa Chrystuha, kotrž je žo sa naš dal sa wopor, sa naš, kžiž my žo po nim mjenujemh: křesčijenjo, Chrystužovi!

— Pschispominjenje a porjedženka. W tydženskim čiſle bě pschedpiž sa ſlaſanje naſchego ſopjetka p'ches p'ost woſjewjeny. W tuthym dyrbi to wěso rělačž: „Für den Monat Dezember“, a potom dale: Betrag 0,05 Mark“, kaž móžsche žebi to s roſpiža, tydženja w ſopjetku podateho, žam wučžitacž. Nadžijamž žo, so nježmih podarmo pozlednie čiſlo we wjehich licžbach mjes Čserbami roſdawali, a so žebi načhi Čserbja ſopjetko někto hnydom sa dezember ſlaſaju a potom dale na nowe lěto.

Redaktor.

Biblija — čjaš — člowjek.

50. tydžen, wot 9. dezembra hacž do 15. dezembra.

9. Druži advent: Jes. 40, 1—5. — Žh. 49. — Jan. 14, 1—18.
 10. pondžela: 5. Mójj. 18, 15—22. — Žh. 44. — Jan. 14, 19—31
 11. wutora: 2. Sam. 7, 12—19. — Žh. 34. — Jan. 15, 1—16.
 12. hrjedu: Ps. 2. — Žh. 679. — Jan. 15, 17—27.
 13. schtwork: Ps. 24. — Žh. 54. — Jan. 16, 1—15.
 14. p'jatl: Jes. 7. — Žh. 52. — Jan. 16, 16—23.
 15. žobot: Jes. 9. — Žh. 74. — Jan. 16, 23—33.
- Porjedženka: sa 8. dezembra žobotu ma rělačž: 4. Mójj. 24, 15—25. — Žh. 46. — Jan. 13, 21—38.

Listowanje.

— R. sa 2. advent. — R. w R. sa 3. advent.

— P'sch.: Mějče džal, so seže žo ſobu prázovat, dobyvacie čitarjow sa naſhe ſopjetko. So býču žo jemu tola prawje wjeh domow wotewrilo! Je jich hishcze doſč, do kotrých nježmě jenu njedželu kaž druhu fastupicž a prajicž: „Pomhaj Boh!“ a „Witajcze wote mſči!“

Redaktor.

Samokwity redaktor: ſarač Wyr gacž w Nožacžiach.

Cíjščej Čsmolerjez knihicžiſkezenje a knihárenje,
sap. družstvo s wobmij. rukotovanjom w Gudyschinje.

Seli ſe žebi „Pomhaj Boh“ hžom ſtaſali, proſtam, dačje tutbū wotřest wopřem				
Grp.	Name der Zeitung	Ertheilungs-ort	Bezugsszeit	Betrag
1	Pomhaj Boh	Banjen	1 Monat	5 Goldpfennig
An das Postamt, hier.				
Für den Monat Dezember 1923 bestellt				
Unterschrift Post- Tempel				